

Daniel Kitabı - No: 100

İmanla aklanma için süregelen mücadele: Protestanlıkta irtidatın tarihsel bir analizi

Jeff Pippenger
2024-02-29

1888'deki isyanda İhtiyarlar Jones ve Waggoner'ın getirdiği mesaj, hakikatte imanla aklanma mesajıydı. Mürted Protestanlık, Mesih'in çarmıhtaki ölümüyle sağlanan aklanmanın kişiyi günahları içindeyken örttüğünü, ancak O'nun kanının günahlarını gerçekte ortadan kaldırmadığını savunur. Bu sahte öğreti, günahın ortadan kaldırılmasını İkinci Geliş'e bırakır; o zaman günahkârlar sihirli bir şekilde dönüştürülür. Mürted Protestanlık ve 1957'den beri resmî olarak Laodikya Adventizmi, Mesih'in yalnızca yerimize geçenimiz olduğunu, fakat örneğimiz olmadığını iddia eder. 1888'den bir yıl önce, Kız kardeş White şunları kaleme aldı.

'Size yeni bir yürek vereceğim ve içinize yeni bir ruh koyacağım.' Bütün yüreğimle inanıyorum ki Tanrı'nın Ruhunu dünyadan çekilmekte ve büyük ışık ve fırsatlar elde etmiş olup bunları değerlendirmeyenler, ilk terk edilecek olanlar olacaktır. Tanrı'nın Ruhunu üzerek uzaklaştırdılar. Şeytanın yürekler üzerinde, kiliseler ve uluslar üzerinde bugünkü etkinliği, her peygamberlik öğrencisini irkilmelidir. Son yakındır. Kiliselerimiz ayağa kalksın. Tanrı'nın dönüştüren gücü, tek tek üyelerin yüreğinde deneyimlensin ve o zaman Tanrı'nın Ruhunun derin hareketini göreceğiz. Yalnızca günahın bağışlanması, İsa'nın ölümünün tek sonucu değildir. O, sonsuz kurbanı yalnızca günah ortadan kaldırılсын diye değil, insan doğası onarılсын, yeniden güzelleştirilsin, yıkıntılarından yeniden inşa edilsin ve Tanrı'nın huzuruna uygun kılınsın diye sundu....

Mesih, Yakup'un gördüğü, tabanı yeryüzüne dayanan ve en üst basamağı en yüce göklere ulaşan merdivendir. Bu, belirlenmiş kurtuluş yolunu gösterir. Bu merdiveni basamak basamak çıkmalıyız. İçimizden herhangi biri nihayet kurtulacaksa, bu, bir merdivenin basamaklarına tutunur gibi İsa'ya tutunmakla olacaktır. Mesih, iman eden için bilgelik ve doğruluk, kutsallaştırma ve kurtuluş olmuştur....

Gerçeğe sahip oldukları için sağlam durduklarını düşünenler arasında korkunç düşüşler olacaktır; ama gerçeğe, İsa'da olduğu hâliyle, sahip değiller. Bir anlık dikkatsizlik bir ruhu telafisi imkânsız bir yıkıma sürükleyebilir. Bir günah ikincisini doğurur, ikincisi üçüncünün yolunu hazırlar ve böyle sürer gider. Biz, Tanrı'nın sadık habercileri olarak, O'nun gücüyle korunmamız için sürekli O'na yalvarmalıyız. Görevimizden en küçük sapma bile, sonunda mahvoluşla sonuçlanan bir günah yolunu izleme tehlikesini doğurur. Hepimiz için umut vardır, ama yalnızca tek bir yolla: Kendimizi Mesih'e bağlayarak ve O'nun karakterinin kusursuzluğuna erişmek için bütün gayretimizi göstererek.

Günahı hafife alan ve Tanrı'nın günahkâra olan sevgisini durmadan vurgulayan bu iyilik taslayan din anlayışı, günahkârı, günah içinde yaşamayı sürdürürken ve bunun günah olduğunu bilirken Tanrı'nın onu kurtaracağına inanmaya teşvik ediyor. Şimdiki hakikate inandığını iddia

edenlerin çoğu da böyle yapıyor. Hakikat hayatlarından ayrı tutuluyor; bu yüzden ruhu ikna edip dönüştürme gücü kalmıyor. Dünyayı, onun âdetlerini, uygulamalarını ve modalarını bırakmak için her bir sinirin, ruhun ve kasın zorlanması gerekir....

"Günahı terk eder ve diri bir imanla yaşarsanız, göksel bereketlerin zenginlikleri sizin olacaktır." Seçilmiş Mesajlar, 3. kitap, 155.

Mürted Protestanlığın sahte "goody-goody dini", 1957'de Adventizmin dördüncü neslinin başlangıcında resmî bir öğreti olarak kabul edildi. Günahkârı, günaha devam ederken Tanrı'nın onu kurtaracağına inanmaya teşvik eden bir aklanma tanımı sundu. Çarmıh, "günahın bağışlanmasının İsa'nın ölümünün tek sonucu olmadığını" öğretir; zira "O, yalnızca günah ortadan kaldırılsın diye değil, aynı zamanda insan doğası eski hâline getirilsin, yeniden güzelleştirilsin, harabelerinden yeniden inşa edilsin ve Tanrı'nın huzuruna uygun hâle getirilsin diye sonsuz bir fedakârlıkta bulundu."

1957'deki isyan, 1863'te ekilen, 1888'de filizlenen ve sonrasında 1919'da yayımlanan (The Doctrine of Christ) adlı kitapla temsil edilen sahte mesajla sulanan isyan tohumunun, sonunda, Habakkuk'un iki levhasıyla temsil edilen asıl "doğruların imanı"nın artık kaldırılıp yerine dinden dönmüş Protestanlıkta bulunan bozulmuş "imanla aklanma" tanımının konulduğunu açıkça ilan eden bir beyanın meyvesini verdiğini gösterir. Yahuda'dan itaatsiz peygamber, alaycılarının meclisine geri dönmüş ve Beytel'in yalancı peygamberiyle birlikte yemek yemişti.

1856'da Millerit hareketine ilk kez, 1888'de ise Laodikya kilisesine yeniden sunulan Laodikya mesajı, her adımda reddedildi. Kardeş White'a göre hem Laodikya'ya yönelik mesaj hem de imanla aklanma mesajı olan Jones ve Waggoner'in o mesajı, onu reddeden isyancıların aslında eski sınır taşlarını savundukları gerekçesiyle reddedildi! Oysa onların savundukları sınır taşları, kum üzerine kurulmuş, kendi insan yapımı bir temelden ibaretti.

Jones ve Waggoner'in 1888'de sundukları "imanla aklanma" mesajı, gerçek Müjde'nin şu gerçeğini içeriyordu: aklananlar aynı zamanda kutsallaştırılır. Bu mesaj, aklanmanın, insanın "gerçekten" kutsal kılınması olduğunu; yalnızca hukuken "kutsal ilan edilmesi" olmadığını vurguluyordu. Jones ve Waggoner'in mesajı, Kardeş White'ın 1888'deki isyandan yıllar önce bunu sunduğunu belirttiği üzere, aklanma atfedildiğinde kutsallaştırmanın eşzamanlı olarak verildiğini ifade eder.

Başka türlü mümkün değildir; çünkü hem aklanma hem de kutsallaşma, imanlının içindeki Kutsal Ruh'un varlığıyla gerçekleştirilir. Aklanma ve kutsallaşma, Kutsal Ruh'un imanlının içindeki varlığıyla gerçekleştirilen tek bir işin iki unsurunu tanımlayan iki terimdir.

Korah'ın isyancılarının reddettiği şey, tam da Musa'nın mesajıydı; bu mesaj 1856'da yeniden, 1888'de bir kez daha reddedildi ve 1957'de de Laodikya Adventizmi'nin kurtuluş teolojisi olarak alenen benimsendi. Sürekli isyan Tanrı'yı usandırdı, çünkü halk şöyle diyordu: "Kötülük yapan herkes Rab'bin gözünde iyidir ve O onlardan hoşnut olur; ya da, 'Yargılayan Tanrı nerede?'"

Dediler ki: "Günah işleyenler Mesih'in kanıyla aklanırlar ve günah işlemeye devam etseler bile Tanrı onlardan hoşnuttur." Bu, Laodikya'ya (yargılanmış bir halk) gönderilen mesajla temsil edilen

ruhsal aldatmadır; çünkü Mesih Laodikyalıları "sefil, zavallı, yoksul, kör ve çıplak" olarak tanımlamasına rağmen, onlar kendilerini "zengin, varlıkça artmış ve hiçbir şeye ihtiyacı olmayan" sanıyorlar. Ve bu durumda, aslında Rab'bin ağzından kusulmanın eşiğindedirler.

1844'teki ilk hayal kırıklığı deneyimi boyunca sebat eden ve Yeremya'da on beşinci bölüm, on beş ila yirmi birinci ayetlerde tapınağın sadık yapıcıları olarak temsil edilen Millerit tarihindeki sadıklar, eğer 'alaycılar topluluğu'na geri dönmeyecek olurlarsa Tanrı'nın 'ağzı' olacaklarına dair kendilerine verilen vaade rağmen, 'alaycılar topluluğu'na (Bethel'in yalancı peygamberiyle temsil edilen) geri döndüler ve Laodikyalılara dönüştüler; Tanrı'nın ağzından kusulmanın eşiğindedirler ve bunun farkında değiller.

11 Eylül 2001'deki Laodikya Adventizminin durumu, 11 Ağustos 1840'taki Protestanların durumu tarafından önceden örneklenmişti. Bu iki tarih, Kutsal Ruh'un Mesih'in vaftizi sırasında indiği zamanda kılı kırk yaran Yahudiler tarafından örneklenmişti. Üç tarihsel anlatının her birinde, daha önce seçilmiş bir halk bir kenara bırakılıyordu; ve şimdi de bu süreç sürmektedir. Vaftizci Yahya'nın zamanındaki Antlaşmanın Elçisi, Petrus'un "seçilmiş soy" olarak tanımladığı kişilerle antlaşma yapmak üzereydi.

Ama siz seçilmiş bir soy, krallık kâhinliği, kutsal bir ulus, özel bir halksınız; sizi karanlıktan kendi harika ışığına çağırmanın övgülerini ilan edesiniz diye seçildiniz. Bir zamanlar halk değildiniz, ama şimdi Tanrı'nın halkısınız; bir zamanlar merhamet bulmamıştınız, ama şimdi merhamet buldunuz. 1. Petrus 2:9, 10.

Petrus, kendi dönemindeki yeni seçilmiş halkın Hristiyan kilisesi olduğunu belirtiyordu. Onlar, hem Mesih'in hem de Vaftizci Yahya'nın önceki seçilmiş halkı "engerekler soyu" diye nitelediği bir dönemde, "seçilmiş bir nesil" olarak seçilmişlerdi.

Ey engerekler soyu, kötü olduğunuz halde nasıl iyi sözler söyleyebilirsiniz? Çünkü yüreğin bolluğundan ağız konuşur. Matta 12:34.

Geçip gitmiş nesil, "engerekler soyu"dur; bu, Kutsal Kitap peygamberliklerinde sürüngen olarak simgelenen Şeytanın bir sembolüdür. Geçip gitmiş bu nesil, sınanma zamanının kâsesini doldurmuş ve dört nesil boyunca engereğin karakterinde kökleşmişti. Fahişe alını edinmişlerdi. Bu yüzden Hezekiel kitabının sekizinci bölümündeki yirmi beş ihtiyar, güneşe secde etmeye isteklidir. Papalığın karakterini edinmişlerdi.

Üçüncü meleğin mesajı dünyaya gönderilmiştir; bu mesaj, insanların alınlarına veya ellerine canavarın ya da onun suretinin işaretini almalarına karşı uyarılmaktadır. Bu işareti almak, canavarın verdiğiyle aynı kararı vermek ve Tanrı'nın Sözü'ne doğrudan karşı olan aynı düşünceleri savunmak demektir. Review and Herald, 13 Temmuz 1897.

Canavarın damgası, günah adamının damgasıdır; o da Roma Papası ve Şeytan'ın yeryüzündeki temsilcisidir. Canavarla aynı zihniyete sahip olmak, Şeytanla aynı zihniyete sahip olmak demektir; o da engerek yılanı olarak simgelenir.

"Dünyasal kazançları ve onurları güvence altına almak için kilise, yeryüzünün büyük adamlarının lütuf ve desteğini aramaya yöneltildi; ve böylece Mesih'i reddetmiş olarak,

Şeytan'ın temsilcisi olan Roma piskoposuna bağlılık göstermeye sevk edildi." Büyük Mücadele, 50.

Daha önce seçilmiş bir halkın son neslinde, onların karakteri Şeytan'ın karakterini yansıtır. Geçmişte Tanrı'nın halkı olmayan "seçilmiş nesil", sınama, ayıklama ve arındırma süreciyle seçilir. Sınama sürecini geçenler, Tanrı'yla bir antlaşma ilişkisine girmek üzere seçilir. Rab Hristiyan kilisesiyle antlaşma yaptı, sonra Millerci Adventizm'le de yaptı ve bunu yüz kırk dört binle de yeniden yapar.

Rab, geçmişte Tanrı'nın halkı olmayan Tanrı'nın yeni seçilmiş halkıyla antlaşmaya girdiğinde, onlara Antlaşmanın Elçisi olarak gelir. Malaki'nin üçüncü bölümünü yerine getiren üç tarihsel dönemin her birinde, Antlaşmanın Elçisi'nin yolunu hazırlayan bir elçi vardır. Birinci elçi, ikinci ve üçüncü elçiyi simgeleyen Vaftizci Yahya'ydı. İkinci elçi William Miller'dı. Birlikte, Vaftizci Yahya ile William Miller'ın peygamberlik özellikleri, Antlaşmanın Elçisi'nin gelip yüz kırk dört binle antlaşmaya girmesi için yol hazırlayan elçinin özelliklerini belirler.

Antlaşmanın Elçisi olan Mesih'in aniden kendi tapınağına gelmesi için yolu hazırlayan üç elçi, soruşturma yargısı zamanında tamamlanan ve infaz yargısında sonuçlanan bir işi gösterir.

Bu yeryüzünün tarihinin son günlerinde, Tanrı'nın buyruklarına uyan halkıyla yaptığı antlaşma yenilenecektir. "O gün onlar için kırım hayvanlarıyla, göğün kuşlarıyla ve yerin sürünenleriyle bir antlaşma yapacağım; yayı, kılıcı ve savaşı yeryüzünden ortadan kaldıracacağım ve güven içinde yatmalarını sağlayacağım. Seni sonsuza dek kendime nişanlayacağım; evet, seni doğrulukta, adalette, sevgiyle ve merhametle kendime nişanlayacağım. Seni sadakatle de kendime nişanlayacağım; ve Rab'bi tanıyacaksın."

'Rab şöyle diyor: O gün ben cevap vereceğim; göklere cevap vereceğim ve onlar da yeryüzüne cevap verecek; yeryüzü de tahıla, şaraba ve yağa cevap verecek; onlar da Yizreel'e cevap verecekler. Onu kendim için yeryüzünde ekeceğim; merhamet bulmamış olana merhamet edeceğim; halkım olmayanlara, "Halkımsınız" diyeceğim; onlar da, "Sen benim Tanrımsın" diyecekler.' Hoşea 2:14-23.

"O gün, . . . İsrail'in kalanı ve Yakup'un evinden kurtulmuş olanlar, . . . hakikat içinde İsrail'in Kutsalı Rab'be dayanacaklar.' Yeşaya 10:20. 'Her ulustan, her oymaktan, her dilden ve her halktan' şu mesaja memnuniyetle karşılık verecek olanlar olacaktır: 'Tanrı'dan korkun ve O'na yücelik verin; çünkü O'nun yargı saati gelmiştir.' Onları bu dünyaya bağlayan her puttan yüz çevirecekler ve 'göğü, yeri, denizi ve suların pınarlarını yapan'a' tapacaklar. Kendilerini her türlü bağdan kurtaracaklar ve dünyanın önünde Tanrı'nın merhametinin anıtları olarak duracaklar. İlahi her buyruğa itaat ederek, melekler ve insanlar tarafından 'Tanrı'nın buyruklarını ve İsa'nın imanını tutanlar' olarak tanınacaklar. Vahiy 14:6-7, 12."

"İşte, günler geliyor, diyor Rab, öyle ki saban süren biçerciye yetişecek, üzüm çiğneyen de tohum ekene yetişecek; ve dağlar tatlı şarap damlatacak, bütün tepeler eriyecek. Ve İsrail halkımın esaretini geri getireceğim [tersine çevireceğim], ve harap şehirleri yeniden kuracak ve onlarda yaşayacaklar; bağlar dikecek ve onların şarabını içecekler; ayrıca bahçeler yapacak ve meyvelerini yiyecekler. Ve onları kendi topraklarına dikeceğim, ve onlara verdiğim

topraklarından artık sökülüp çıkarılmayacaklar, diyor Rab Tanrın. Amos 9:13-15.' Review and Herald, 26 Şubat 1914."

Malaki'nin üçüncü bölümü, Mesih'in zamanında ve Milleritler döneminde yerine geldi; bu iki tarih, onun son günlerdeki yerine gelişini işaret eder. Bayan White, Malaki'nin üçüncü bölümünün yerine gelişini Mesih'in tapınağı arındırma işiyle ilişkilendirir.

Tapınağı dünyanın alıcı ve satıcılarından arındırırken, İsa, yüreği günahın kirliliğinden—ruhu yozlaştıran dünyevi arzular, bencil tutkular ve kötü alışkanlıklardan—arındırma görevini ilan etti. Malaki 3:1-3 alıntılıdır. Çağların Arzusu, 161.

Mesih'in tapınağı temizlemesi, O'nun tövbe eden günahkârın yüreğini arındırma işini temsil ediyordu. İnsanlar arasındaki hizmeti sırasında, yeryüzündeki tapınağı iki kez temizledi.

Peygamber şöyle diyor: "Gökten inen başka bir melek gördüm; büyük yetkisi vardı ve yeryüzü onun görkemiyle aydınlandı. Güçlü bir sesle kuvvetle haykırdı ve dedi ki: Büyük Babil yıkıldı, yıkıldı, cinlerin meskeni oldu" (Vahiy 18:1, 2). Bu, ikinci melek tarafından verilen aynı mesajdır. Babil yıkıldı; "çünkü kendi fuhşunun gazap şarabını bütün uluslara içirdi" (Vahiy 14:8). Bu şarap nedir?—Onun sahte öğretileridir. Dördüncü buyruğun Sebti yerine dünyaya sahte bir şabat vermiştir ve Şeytan'ın başlangıçta Aden'de Havva'ya söylediği yalanı—canın tabii ölümsüzlüğünü—tekrarlamıştır. "İnsan buyruklarını öğreti diye öğreterek" (Matta 15:9) buna benzer birçok yanlışı her yana yaymıştır.

"İsa, alenî hizmetine başladığında, Tapınağı kutsala saygısızca yapılan murdarlanmadan arındırdı. Hizmetinin son fiilleri arasında Tapınağın ikinci kez temizlenmesi de vardı. Böylece, dünyanın uyarılması için yapılan son işte, kiliselere iki ayrı çağrı yapılmaktadır. İkinci meleğin mesajı şöyledir: 'Büyük Babil düştü, düştü; çünkü fuhşunun gazap şarabını bütün uluslara içirdi' (Vahiy 14:8). Ve üçüncü meleğin mesajının yüksek sesli çağrısında, gökten bir sesin şöyle dediği işitilir: 'Ey halkım, onun günahlarına ortak olmamak ve onun belâlarından pay almamak için ondan çıkın. Çünkü onun günahları göğe erişti ve Tanrı onun suçlarını hatırladı' (Vahiy 18:4, 5)." Selected Messages, 2. kitap, 118.

Malaki'nin üçüncü bölümünün yerine gelmesinde, Vaftizci Yahya, Antlaşmanın Elçisi olan İsa'nın ansızın tapınağına gelmesi ve onu iki kez temizlemesi için yolu hazırlayan haberciydi. Üç buçuk yıllık hizmeti boyunca, hizmetinin başında ve sonunda tapınağı temizledi; böylece temizleme işinin sonu temsil eden bir başlangıcı olduğunu gösterdi. İsa her zaman sonu başlangıçla örnekler ve Alfa ve Omega olarak yaptığı işe uygun olarak, üç buçuk yıllık hizmeti bir tapınak temizliğiyle başlayıp bir tapınak temizliğiyle sona erdi.

Üç buçuk yılın sonunda, antlaşmayı pekiştiren kanı döktü; böylece Daniel'in dokuzuncu bölümündeki, bir hafta boyunca birçoklarıyla antlaşmayı pekiştireceği ve o haftanın ortasında öldürüleceği yönündeki kehaneti yerine getirdi.

Altmış iki haftadan sonra Mesih öldürülecek, ama kendisi için değil; gelecek olan önderin halkı kenti ve tapınağı yıkacak; sonu bir sel gibi olacak ve savaşın sonuna dek yıkımlar kararlaştırılmış olacak. O, bir hafta için birçoklarıyla antlaşmayı sağlamlaştıracak; haftanın ortasında kurbanı ve sunuyu sona erdirecek; iğrençliklerin yayılması yüzünden orayı ıssız

bırakacak; sona erinceye dek böyle olacak ve kararlaştırılan hüküm ıssız kalanın üzerine dökülecek. Daniel 9:26, 27.

Bu incelemeyi bir sonraki makalede sürdüreceğiz.

Bu şeylerle ilgili sayfa üstüne sayfa yazılabilir. Bütün konferanslar aynı bozulmuş ilkelerle mayalanıyor. “Oranın zenginleri zorbalıkla doludur, sakinleri yalan söylediler ve dilleri ağızlarında aldatıcıdır.” Rab, kilisesini arındırmak için çalışacaktır. Size gerçeği söylüyorum, Rab, adıyla anılan kurumlarda altüst edip devirmek üzeredir.

Bu arıtma sürecinin ne kadar yakında başlayacağını söyleyemem, ama fazla gecikmeyecek. Yabası elinde olan O, tapınağını ahlaki kirliliğinden arındıracak. Harman yerini bütünüyle temizleyecek. Tanrı'nın, en küçük adaletsizliği işleyen herkesle bir davası vardır; çünkü böyle yapmakla Tanrı'nın otoritesini reddeder ve kefarettir, yani Mesih'in Âdem'in her oğlu ve kızı için üstlendiği kurtuluşla ilgili paylarını tehlikeye atarlar. Tanrı'nın tiksindiği bir yolu tutmaya değer mi? Buhurdanlarınıza Tanrı'nın önünde sunmak üzere yabancı ateş koyup, “fark etmez” demeye değer mi?

Battle Creek'te bu kadar yoğunlaşmak Tanrı'nın düzenine uygun değildi. Şimdi, bana uyarı olarak gösterilen durum aynen mevcut. Bu tablo karşısında yüreğim sızlıyor. Rab, bu moral bozucu durumun önüne geçmek için uyarılar verdi, ama bunlara kulak asılmadı. 'Siz dünyanın tuzusunuz; ama tuz tadını yitirirse, ona nasıl tuz tadı verilebilir? Bundan böyle hiçbir işe yaramaz, yalnızca dışarı atılır ve insanların ayakları altında çiğnenir.'

Kardeşlerime uyanmaları için sesleniyorum. Kısa zamanda bir değişiklik olmazsa, gerçekleri halka açıklamak zorundayım; çünkü bu hal değişmelidir; iman etmemiş kişiler artık böylesine önemli ve kutsal bir işte yönetici ve idareci olmamalıdır. Davut'la birlikte şöyle demek zorunda kalıyoruz: ‘Ya Rab, eyleme zamanıdır; çünkü senin yasanı hükümsüz kıldılar.’ Özel Tanıklıklar, 30, 31.